

jojo
moyes
un bilet
pentru
Paris

Traducere din limba engleză și note
MANUELA BULAT

București
2018

CUPRINS

Un bilet pentru Paris.....	7
Printre postări.....	109
Iubire de după-amiază.....	119
Pasărea din mână.....	129
Pantofi din piele de crocodil.....	141
Jafuri armate.....	151
Lună de miere la Paris.....	163
Paltonul de anul trecut.....	227
Treisprezece zile cu John C.....	237
Margot.....	249
Lista pentru Crăciun.....	255

Nell își trage geanta pe banca de plastic din gară și se uită la ceasul de pe perete pentru a optzeci și noua oară. Privirea i se îndreaptă spre ușile zonei de securitate, care se deschid. O altă familie, care clar se îndreaptă spre Disney, intră în holul de la plecări – un cărucior de bebeluș, copii care țipă și părinți care au stat trei prea mult timp.

În ultima jumătate de oră, inima i-a bătut cu putere, o senzație de rău accentuându-i-se în piept.

– Va veni. Sigur va veni. Încă mai are timp să vină, murmură ea în surdina.

– Trenul 9051 către Paris va pleca de la peronul doi, peste zece minute. Vă rugăm să vă îndreptați către peron. Nu uitați să vă luați toate bagajele.

Își mușcă buza, apoi îi trimite un alt mesaj – al cincilea.

„Unde ești? Trenul e pe cale să plece.“

Când plecase, îi trimisese două mesaje, pentru a confirma că se întâlneau la gară. Văzând că nu-i răspunde, își spusese că era la metrou și nu avea semnal. Mai târziu, îi trimisese un al treilea mesaj și un al patrulea. Apoi, în vreme ce stă în picioare și privește spre ușă, telefonul îi vibrează în mână, iar ei aproape că i se înmoaie genunchii de ușurare.

„Scuze, scumpo. Treburi la serviciu. Nu voi ajunge.“

De parcă plănuseră să se întâlnească undeva și să bea rapid ceva. Privește neîncrezătoare telefonul.

„Nu ajungi la timp pentru a lua acest tren? Să te aștept?“

Răspunsul vine câteva secunde mai târziu.

„Nu, pleacă. Voi încerca să prind un tren mai târziu.“

Este prea șocată pentru a fi furioasă. Rămâne nemișcată în timp ce oamenii se ridică în jurul ei și își pun hainele, apoi tastează un mesaj.

„Dar unde ne vom întâlni?“

El nu-i răspunde. „Trebuie la serviciu.“ Este un magazin cu echipament pentru surf și scufundări. E noiembrie. Cât de aglomerat poate fi? Privește în jur de parcă ar fi posibil să fie o glumă. Ca și cum, în ciuda mesajelor, el avea să se năpustească pe uși, cu zâmbetul lui larg, și să îi spună că o tachinase (îi plăcea puțin cam prea mult să o tachineze). Și avea s-o ia în brațe, să-i sărute obrazul cu buze reci din pricina vântului și să-i spună ceva de genul: „Doar nu credeai că voi rata asta, nu-i așa? Prima ta călătorie la Paris“. Însă ușile de sticlă rămân închise ferm.

– Doamnă? Trebuie să vă duceți pe peron.

Controlorul companiei Eurostar întinde mâna pentru a-i lua biletul. Și, preț de o secundă, ea ezită – „va veni?“ –, apoi se pomenește în mulțime, trăgând după ea valijoara cu rotile. Se oprește și tastează: „Atunci, ne vedem la hotel“.

Coboară cu scara rulantă în vreme ce uriașul tren intră duduind în gară.

– Cum adică nu vii? Am plănuit asta de o veșnicie.

Este excursia anuală a fetelor la Brighton. De șase ani, în primul weekend din luna noiembrie, s-au dus acolo – Nell, Magda, Trish și Sue –, fie înghesuite în vechiul 4x4 al lui Sue, fie cu mașina de la firmă a Magdei. Evadau din cotidian vreme de două nopți în care beau, se distrau cu tipii care veneau să-și petreacă sfârșitul de săptămână fără companie feminină și încercau să-și revină din mahmureală cu mic dejunuri arse sau prea fierte, luate în ponositul hotel numit Brightsea Lodge, cu tencuiala exterioară crăpată și decolorată și cu interiorul îmbăcșit de mirosurile de băutură și aftershave ieftin acumulate în multe decenii.

Excursia lor anuală supraviețuise în ciuda a doi copii, a unui divorț și a unui caz de zona zoster (își petrecuseră prima noapte distrându-se în camera de hotel a Magdei). Nimeni nu ratase nici una.

– Ei bine, Pete m-a invitat să merg cu el la Paris.

– Pete te duce la Paris? Magda se holbase la ea de parcă anunțase că se apucase să învețe rusa. *Pete Pete?*

– Mi-a zis că nu-i vine să creadă că n-am fost niciodată acolo.

– Eu m-am dus la Paris o dată, cu școala. M-am rătăcit în Luvru, iar cineva mi-a aruncat la toaletă un tenis, la un hostel pentru tineri, spuse Trish.

– Eu am sărutat un băiat francez pentru că semăna cu tipul ăla care iese cu Halle Berry. S-a dovedit că, de fapt, era neamț.

– Pete ăla cu păr? Pete al tău? Nu vreau să fiu rea, doar că am impresia că e puțin cam...

– Ratat, rosti Sue îndatoritoare.

– Nesuferit.

– Idiot.

– Este evident că toate ne-am înșelat. Iată că este genul de tip care o duce pe Nell în weekenduri romantice la Paris. Ceea ce e... știți voi. Grozav. Îmi doresc doar să nu fi fost în același weekend prelungit ca weekendul *nostru* prelungit.

– Ei bine, odată ce am luat biletele... a fost dificil... murmură Nell fluturând o mână și sperând că nimeni nu avea să întrebe cine cumpărase acele bilete.

Fusese ultimul weekend de dinaintea Crăciunului în care existase un discount. Ea plănuise excursia cu aceeași minuțiozitate cu care își organiza documentele de la birou. Căutase pe internet cele mai bune locuri unde puteau merge, căutase pe TripAdvisor cele mai bune hoteluri ieftine, îl verificase pe fiecare pe Google și trecuse rezultatele într-un tabel.

Se hotărâse pentru un loc de lângă *rue de Rivoli* – „curat, prietenos, foarte romantic“ – și rezervase o cameră dublă *executive* pentru două nopți. Își imagină cum ea și Pete stăteau îmbrățișați într-un pat dintr-un hotel franțuzesc și se uitau pe geam la Turnul Eiffel sau se luau de mână într-o cafenea cu mese pe stradă, unde comandaseră croasanți și cafea. Fantaza bazându-se pe fotografiile, fără a ști precis ce se putea face într-un weekend la Paris, cu excepția lucrurilor evidente.

La vârsta de 26 de ani, Nell Simmons nu plecase niciodată într-un weekend cu un iubit, asta dacă nu pune la socoteală escalada

montană cu Andrew Dinsmore. Insistase ca ei să doarmă în Miniul lui, iar când se trezise, Nell fusese atât de înghețată, încât nu-și putuse mișca gâtul în următoarele șase ore.

Mamei lui Nell, Lilian, îi plăcea să spună oricui o asculta că Nell nu era genul aventuros. Nu era nici genul care călătorea, nici genul de fată care se putea baza pe înfățișarea ei, iar acum, ocazional, dacă mama ei credea că Nell nu o putea auzi, zicea că nu mai era nici prea tânără.

Asta însemna să crești într-un oraș mic – toată lumea credea că știa exact cum ești. Nell era cea chibzuită. Cea tăcută. Cea care analiza cu atenție orice plan și în care puteai avea încredere că îți va uda plantele, îți va supraveghea copiii și nu va fugi cu soțul nimănui.

„Nu, mamă“, gândi Nell printând biletele, uitându-se la ele și băgându-le într-un dosar în care se aflau toate informațiile importante. „De fapt, sunt genul de fată care se duce să-și petreacă un weekend la Paris.“

Pe măsură ce ziua cea mare se apropia, începu să-i facă plăcere a pomeni de asta în conversații.

– Trebuie să mă asigur că pașaportul meu mai este valabil, spuse ea înainte de a se despărți de mama ei după prânzul de duminică.

Își cumpără lenjerie nouă, se depilă și își dădu unghiile de la picioare cu o oajă de un roșu aprins (de obicei, prefera un lac transparent).

– Nu uitați că vineri plec mai devreme, le zise colegilor. La Paris.

– Vai, ești tare norocoasă! rostiră în cor fetele de la contabilitate.

– Sunt foarte gelosă, spuse Trish, căreia Pete îi displăcea ceva mai puțin decât celorlalte.

Nell se urcă în tren și își pune geanta în plasa pentru bagaje întrebându-se cât de gelosă ar fi Trish dacă ar vedea-o acum – o fată stând lângă un loc gol, care se ducea la Paris fără a avea habar dacă iubitul ei urma să vină până la urmă.

Gare du Nord din Paris forfotește. Ea iese pe porțile peronului și încremenește locului, în mijlocul mulțimii de oameni care se împing și se înghiontesc, valize cu roțile lovindu-i gleznele. Grupuri de tineri cu bluze de trening privesc posaci de pe margini, iar ea își amintește brusc că Gare du Nord este epicentrul francez al furturilor din buzunare. Cu geanta lipită de trup, se îndreaptă ezitând într-o direcție, apoi în alta, rătăcită temporar printre chioșcurile de sticlă și scările rulante care par să nu ducă nicăieri.

Din difuzoare se aude o melodie cu trei note, apoi cel care face anunțurile în gară spune în franceză ceva ce Nell nu înțelege. Toți ceilalți merg grăbiți, ca și cum ar ști unde se duc. Afară este întuneric, iar ea simte panica umflându-i-se ca o bulă în piept. „Mă aflu într-un oraș străin și nici măcar nu vorbesc limba.“ Apoi vede panoul suspendat: „Taxiuri“.

La coada formată acolo sunt vreo 50 de oameni, dar ei nu-i pasă. Caută în geantă foaia cu informațiile despre hotel, iar când, în cele din urmă, îi vine rândul, i-o arată taximetristului.

– Hôtel Bonne Ville, spune ea. Ăăă... *s'il vous plaît*.

Șoferul se uită la ea ca și cum nu pricepe ce zice.

– Hôtel Bonne Ville, rostește ea încercând s-o facă cu un accent franțuzesc (exersase acasă, în fața oglinzii). Încearcă din nou: Bonne Ville.

El o privește inexpressiv, apoi îi ia hârtia din mână. Se uită o clipă la ea.

– Ah! Hôtel Bonne Ville! zice el ridicându-și ochii spre cer.

Resp. Îi dă înapoi foaia, pornește mașina și intră în traficul aglomerat. Nell se sprijină de spătarul banchetei și răsuflă îndelung.

„Și... bun venit la Paris.“

Cu poticneli pricinuite de aglomerație, drumul durează 20 de minute. Privește pe geam străzile pline de oameni, saloanele de coafură și manichiură, repetând în surdină informațiile de pe indicatoarele rutiere în franceză. Clădiri cenușii elegante se înalță către cerul orașului, iar cafenelele strălucesc în seara de iarnă. „Paris“, gândește ea și, cuprinsă de un brusc și neașteptat val de entuziasm, simte că totul va fi bine. Pete va veni mai târziu. Îl va aștepta la hotel, iar mâine vor râde de teama ei de a călători singură. El spunea mereu că ea își făcea prea multe griji.

„Liniștește-te, scumpo“, va zice el. Pete nu se stresa pentru nimic, niciodată. Călătorise prin toată lumea cu rucsacul în spate și încă avea veșnic pașaportul în buzunar – „pentru orice eventualitate“. Îi spusese că, atunci când fusese amenințat cu pistolul în Laos, rămăsese calm.

– Nu avea rost să mă stresez din pricina asta. Fie mă împușcau, fie nu. Nu puteam face nimic în privința asta. Apoi dăduse din cap. Am sfârșit prin a merge la o bere cu tipii ăia.

Și mai fusese și treaba cu micul feribot din Kenya care se răsturnase în mijlocul fluviului.

– Am desprins anvelopele de pe lateralele navei și am plutit pe ele până am primit ajutor. Și atunci am rămas calm – până mi-au spus că erau crocodili în apă.

Uneori, se întreba de ce Pete, cu chipul lui bronzat și nesfârșitele experiențe de viață (chiar dacă fetele pufneau disprețuitoare când auzeau de ele), o alesese pe ea. Nu era nici stridentă, nici sălbatică. De fapt, abia dacă plecase vreodată departe de casă. Cândva, îi zisese că o plăcea pentru că nu-l cicălea.

– Alte iubite sunt așa. Schițase cu mâna un gest care imita lătratul. Tu... ei bine, este relaxant să fiu cu tine.

Nell se întreba câteodată dacă asta nu o făcea să pară cam ca o canapea de la Furniture Warehouse, dar probabil că era mai bine să nu se gândească prea mult la astfel de lucruri.

„Paris.“

Coboară geamul mașinii și ascultă zgomotele străzilor aglomerate, adulmecă mirosurile de parfum, cafea și fum, curentul creat încurcându-se în părul ei și ridicându-l. Este exact așa cum și-a imaginat. Clădirile sunt înalte, cu geamuri lungi și balcoane mici – nu există clădiri de birouri. Pare că la fiecare colț de stradă există o cafenea având afară mese rotunde și scaune. Iar pe măsură ce taxiul înaintează în oraș, femeile sunt tot mai stilate și oamenii se sărută când se întâlnesc pe trotuare.

„Chiar sunt aici“, se gândește ea. Și brusc, se simte recunoscătoare că are câteva ore înainte de sosirea lui Pete pentru a se obișnui cu atmosfera. Măcar de data asta, nu dorește să fie o neștiutoare care privește totul cu ochi mari.

„Voi fi pariziană“, își zice ea și se sprijină din nou de spătarul banchetei.

Hotelul se află pe o stradă îngustă, care se desprinde dintr-un bulevard principal. Scoate atâția euro câți indică aparatul de taxat și i-i dă șoferului. Însă în loc să ia banii, acesta se poartă de parcă l-ar fi insultat, fluturându-și mâna spre valiza ei din portbagaj, strâmbându-se și gesticulând.

– Îmi pare rău. Nu înțeleg, spune ea.

– *La valise!* țipă el.

Apoi urmează ceva într-o franceză la foc automat, pe care ea n-o înțelege.

– În ghid scrie că acest drum n-ar trebui să coste mai mult de treizeci de euro. M-am interesat.

Alte țipete și gesticulări. După o pauză, ea încuviințează din cap de parcă ar fi înțeles, apoi, nervoasă, îi dă încă zece euro. El ia banii, clatină din cap, apoi îi lasă valiza să cadă pe trotuar. În timp ce el se îndepărtează cu mașina, ea rămâne locului și se întrebă dacă nu cumva a fost jefuită.

Însă hotelul arată drăguț. Iar ea este aici! În Paris! Se decide că nu va îngădui ca nimic s-o necăjească. Intră și se pomenește într-un hol îngust, cu miros de ceară și de ceva nedefinit, despre care se hotărăște că e subtil francez. Pe pereți sunt lambriuri din lemn, iar fotoliile sunt

vechi, dar elegante. Toate ușile au clanțe de aramă. Deja se întrebă ce părere va avea Pete. „Nu-i rău”, va spune el încuviințând din cap. „Nu-i rău, scumpo.”

– Bună ziua, rostește ea neliniștită, iar apoi, pentru că habar n-are cum s-o zică în franceză, adaugă: *Parlez anglais?* Am rezervat o cameră.

O altă femeie, care a sosit după ea, gâfâie și pufnește în timp ce își caută în geantă hârtia de confirmare a rezervării.

– Da. Și eu am rezervat o cameră.

Își pune hârtia pe tejghea, lângă cea a lui Nell, care se retrage puțin și încearcă să nu se simtă înghesuită.

– Of! A fost un coșmar să ajung aici. Un coșmar! Femeia este americană. Traficul parizian e groaznic.

Recepționera are în jur de 45 de ani și părul negru tuns scurt și cu pricepere, într-un bob stil Louise Brooks. Le privește pe cele două femei și se încruntă.

– Amândouă aveți rezervări? Se apleacă și examinează foile. Apoi le împinge în direcțiile posesoarelor. Dar nu am decât o cameră. Hotelul este ocupat în totalitate.

– Asta-i imposibil! Ați confirmat rezervarea. Americanca împinge din nou hârtia spre ea. Am făcut rezervarea săptămâna trecută.

– Și eu, zice Nell. Eu am rezervat-o pe a mea acum două săptămâni. Uitați, se vede data pe foaie.

Cele două femei se uită una la alta, brusc conștiente că sunt în competiție.

– Îmi pare rău. Nu știu cum de aveți amândouă rezervare. Noi avem doar o cameră.

Franțuzoaica izbutește să facă a părea că este vina lor.

– Ei bine, va trebui să găsiți încă o cameră, rostește femeia. Trebuie să onorați rezervările. Uitați, sunt confirmate aici, negru pe alb!

– *Madame*, nu vă pot da ce nu avem. Există o singură cameră, cu două paturi. Pot returna banii uneia dintre dumneavoastră, dar nu am două camere.

– Dar eu nu mă pot duce în altă parte. Urmează să mă întâlnesc cu cineva aici, spune Nell. Nu va ști unde sunt.

– Eu nu plec, zice americanca încrucișându-și brațele. Tocmai am zburat zece mii de kilometri și trebuie să ajung la o cină. Nu am timp să găesc alt hotel.

– Atunci, ați putea împărți camera. Pot oferi fiecareia dintre dumneavoastră un discount de cincizeci la sută.

– Să împart o cameră cu o străină? Glumiți! spune americanca.

– Atunci, vă sugerez să găsiți un alt hotel, rostește cu răceală recepționera și se întoarce ca să răspundă la telefon.

Nell și americanca se uită una la alta. Americanca spune:

– Tocmai am venit de la Chicago.

Nell zice:

– Eu n-am mai fost niciodată la Paris. Nu știu unde să găesc alt hotel.

Nici una din ele nu se clintește. În cele din urmă, Nell spune:

– Uitați ce e... iubitul meu urmează să vină aici. Deocamdată, am putea să ne ducem amândouă bagajele în cameră, iar când va sosi el, îl voi ruga să ne găsească alt hotel. Cunoaște Parisul mai bine decât mine.

Americanca o măsoară încet din cap până în picioare, ca și când ar încerca să-și dea seama dacă poate avea încredere în ea.

– Nu voi împărți camera cu voi doi.

Nell îi susține privirea.

– Crede-mă, nici eu nu consider că așa ceva ar însemna un weekend distractiv.

– Presupun că nu prea avem de ales, spune femeia. Nu pot să cred că se întâmplă așa ceva.

Îi comunică recepționerei planul lor, după părerea lui Nell, americanca manifestând o iritare exagerată având în vedere că Nell practic îi cedase camera.

– Iar după ce această doamnă va pleca, vreau să beneficiaz în continuare de discountul de cincizeci la sută, zice femeia. E rușinos ce s-a întâmplat. În țara mea, n-ați reuși să supraviețuiți cu asemenea servicii.

Simțindu-se ca prinsă în capcană între dezinteresul franțuzoaicei și resentimentele clocotitoare ale americancei, Nell se întreabă dacă a fost vreodată mai stânjenită. Încearcă să-și imagineze ce ar face

Pete. Ar râde, ar trata situația cu ușurință. Capacitatea lui de a lua în râs viața este unul dintre lucrurile care o atrag la el. Își spune că e în regulă. Mai târziu, vor glumi despre asta.

Iau cheia și urcă până la etajul doi cu un lift strâmt. Nell merge în spatele americancei. Ușa se deschide către o cameră de la mansardă în care se află două paturi.

– O! exclamă americanca. Nu există cadă. Urâsc să nu existe cadă. Și este atât de mică!

Nell își lasă jos geanta. Se așază la capătul unui pat și îi trimite lui Pete un mesaj în care îi spune ce s-a întâmplat și îl întreabă dacă nu poate găsi alt hotel.

„Te aștept aici. Îmi poți zice dacă ajungi la timp pentru cină? Mi-e cam foame. Este ora 8 deja.“

El nu-i răspunde. Ea se întreabă dacă nu cumva Pete e în tunelul de sub Canal. Dacă da, mai are de mers cel puțin o oră și jumătate. Rămâne tăcută în vreme ce americanca găfâie și pufnește punându-și valiza pe pat, deschizând-o și luând toate umerășele pentru a-și aranja hainele în dulap.

– Ați venit cu afaceri? întreabă Nell când tăcerea devine prea grea.

– Am două întâlniri. Una în seara asta, iar apoi, am o zi liberă. N-am avut nici o zi liberă luna asta. Americanca o spune pe un ton de parcă ar fi vina lui Nell. Iar mâine trebuie să ajung în cealaltă parte a Parisului. În regulă. Trebuie să plec. Sper că nu vei pune mâna pe lucrurile mele.

Nell o fixează cu privirea.

– Nu vă voi atinge lucrurile.

– N-am vrut să fiu nepoliticoasă. Doar că nu am obiceiul să împart camera cu oameni care îmi sunt complet străini. După ce va sosi iubitul dumneavoastră, aș fi încântată să lăsați cheia la recepție.

Nell încearcă să-și ascundă furia.

– Așa voi face, rostește ea și își ia cartea, prefăcându-se că citește în timp ce americanca iese aruncând o privire peste umăr.

Exact în acel moment, telefonul scoate un bip. Nell se uită repede la ecran.

„Îmi pare rău, scumpo. Nu voi ajunge. Călătorie plăcută!“

3

Fabien șade pe acoperiș, își trage și mai mult spre ochi căciula de lână și își aprinde o altă țigară. Este locul unde fumează întotdeauna când există șansa ca Sandrine să vină acasă pe neașteptate. Ei nu-i plăcea mirosul, iar dacă el fuma înăuntru, strâmba din nas și spunea că în garsonieră era un miros dezgustător.

Terasa este îngustă, dar suficientă pentru un bărbat înalt, o cană de cafea și un manuscris de 332 de pagini scris de mână. Vara, câteodată trage câte un pui de somn acolo și, în fiecare zi, le face semn cu mâna adolescenților gemeni care locuiesc de cealaltă parte a pieței. Aceștia stau pe acoperișul lor, ascultând muzică și fumând departe de privirile părinților.

Centrul Parisului e plin de asemenea locuri. Dacă nu ai o grădină sau un balcon, îți găsești unde poți un spațiu în aer liber.

Fabien își ia creionul și începe să taie cuvinte. De șase luni, editează manuscrisul, iar rândurile sunt pline de însemnări cu creionul. Ori de câte ori citește romanul, îi descoperă alte cusururi.

Personajele sunt anoste, iar vocile lor sunt false. Philippe, prietenul lui, zice că trebuie să înceteze cu modificările, să-l scrie la calculator și să i-l dea agentului interesat de el. Însă de fiecare dată când se gândește s-o facă, găsește alte motive pentru care nu poate arăta nimănui cartea lui.

Nu este gata.

Sandrine îi spusese că nu vrea s-o facă pentru că, până să predea cartea, se putea amăgi că exista o speranță. Era unul dintre cele mai puțin crude lucruri spuse de ea.